

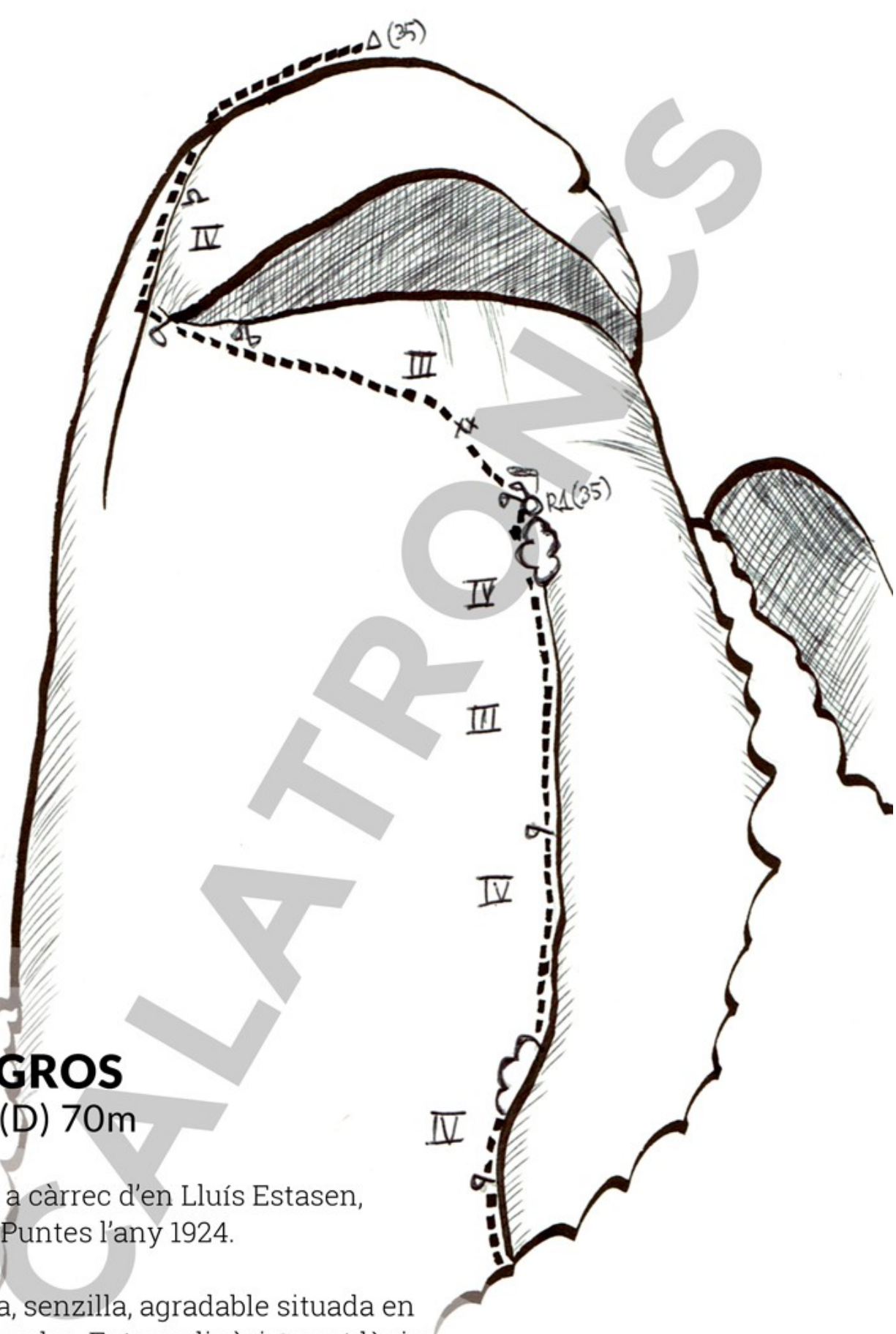
EL FRARE GROS

Aresta Bruçs (D) 70m

Primera ascensió a càrrec d'en Lluís Estasen,
Joan Vila i Josep Puntès l'any 1924.

Escalada històrica, senzilla, agradable situada en
un entorn espectacular. Extraordinàriament lògica
ressegueix la fissura del vessant sud fins situar-se
sota la visera somital per superar-la fent una marrada
a l'esquerra. Equipada amb claus hi ha una reunió
d'espits (?) tot just començar la segona tirada.

Material: 4 cintes.

Al Frare Gros hi conviuen dues realitats oposades, la vertiginosa contundència del vessant nord i assolellada amabilitat del vessant sud, que alhora domina la banda de migjorn dels Alts Frares.

L'Agulla fou un dels objectius inicials dels pioners, i fou Lluís Estasen qui primer petjà el cim obrint-hi la via Normal l'any 1921 i tres anys després la via que ens ocupa.

Actualment forma part de les Vies Blaves, sinònim d'escalada senzilla, però alhora bella, sens dubte una deliciosa excursió vertical.

- Via: Aresta Brucs
- Zona: Montserrat – Frares Encantats
- Dificultat: IV (D)
- Dificultat obligada: IV
- Llargària: 70 metres
- Grau d'exposició: Mitjà/baix
- Grau de compromís: Baix
- Equipament: Equipada amb claus i un pont de roca
- Material: 4 cintes
- Orientació: Sud
- Valoració: ***

Aproximació:

Des de Can Masana en dirigim al refugi Vicenç Barbé. Un cop al refugi refugi prenem el corriol direcció Coll de Porc (est) marcat amb pintura groga i blanca. Abans d'arribar al pas del Príncep i estant més o menys a l'alçada de la Monja prenem un corriol que puja cap al Lloro (marques blaves). Passarem el Dit i començarem a pujar cap al Frare Gros. La via s'inicia al peu d'una fissura evident.

La via:

No te pèrdua, seguim fil per randa la llastra que domina el vessant sud i fem reunió al final d'aquesta (2 claus); una mica més amunt hi ha una reunió d'espits (??). La segona tirada evita el sostre per l'esquerra, trobant el pas i duent-nos per un curt diedre fins al cim de l'Agulla.

Descens:

Ràpel pel vessant sud-est fins al coll.